

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 182 (XXVI) — Nr. 845

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 20 noiembrie 2014

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 490 din 25 septembrie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 461 alin. 1 lit. c) și d) din Codul de procedură penală din 1968	2-3	101.	— Ordin al directorului general al Oficiului Registrului Național al Informațiilor Secrete de Stat privind modificarea și completarea Ordinului directorului general al Oficiului Registrului Național al Informațiilor Secrete de Stat nr. 490/2005 pentru stabilirea condițiilor de acces la informații U.E. clasificate 10
Decizia nr. 498 din 7 octombrie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua prin raportare la art. 34 alin. (1) și la art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România	3-6	2.207.	— Ordin al ministrului muncii, familiei, protecției sociale și persoanelor vârstnice privind stabilirea valorii nominale indexate a unui tichet de masă pentru semestrul II al anului 2014 11
Decizia nr. 531 din 9 octombrie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (2 ¹) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.....	7-8	2.208.	— Ordin al ministrului muncii, familiei, protecției sociale și persoanelor vârstnice privind stabilirea valorii sumei lunare indexate care se acordă sub formă de tichete de creșă pentru semestrul II al anului 2014.... 11
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI		ACTE ALE UNIUNII NAȚIONALE A NOTARILOR PUBLICI DIN ROMÂNIA	
1.025. — Hotărâre pentru modificarea art. 3 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 526/2014 privind utilizarea fondurilor alocate prin Fondul de Solidaritate al Uniunii Europene pentru decontarea cheltuielilor publice eligibile operațiunilor de urgență întreprinse în scopul înlăturării pagubelor provocate de fenomenul de secetă și de incendiile de pădure și vegetație care au afectat România în anul 2012	9	11.	— Hotărâre pentru aprobarea Statutului Casei de Asigurări a Notarilor Publici din România 12-15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 490**

din 25 septembrie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 461 alin. 1 lit. c) și d) din Codul de procedură penală din 1968

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 461 alin. 1 lit. c) și d) din Codul de procedură penală din 1968, excepție ridicată de Dumitru Strachină în Dosarul nr. 9.981/99/2013 al Curții de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 213D/2014.

2. La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, întrucât autorul acesteia solicită completarea dispozițiilor de lege criticate cu noi cazuri de contestație la executare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 14 noiembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 9.981/99/2013, **Curtea de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 461 alin. 1 lit. c) și d) din Codul de procedură penală din 1968**. Excepția a fost ridicată de Dumitru Strachină cu ocazia soluționării recursului într-o cauză având ca obiect o contestație la executare.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține că dispozițiile art. 461 alin. 1 lit. c) și d) din Codul de procedură penală din 1968 încalcă principiile privind universalitatea drepturilor, libertăților și îndatoririlor fundamentale, egalitatea în drepturi, accesul liber la justiție, prezumția de nevinovăție, dreptul la apărare, condițiile și limitele restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției, dreptul la un proces echitabil și dreptul de a nu fi judecat sau pedepsit de două ori, întrucât „tratează foarte vag și evaziv problemele de care ne lovim în justiție în prezent și lasă totul la aprecierea instanțelor de judecată”. Autorul excepției susține existența unui *vid legislativ*, motiv pentru care cauza sa nu își găsește rezolvare, și propune a se introduce în textul art. 461 alin. 1 lit. c) din Codul de procedură penală din 1968 următoarele cazuri concrete: „când o sentință penală sau o decizie penală este lovită de nulitate în temeiul art. 197 alin. 1—3 din Codul de

procedură penală”, respectiv „când o persoană a fost judecată și condamnată definitiv de mai multe instanțe, prin hotărâri definitive, pentru o infracțiune în formă continuată”. De asemenea, solicită introducerea în textul art. 461 alin. 1 lit. d) din Codul de procedură penală din 1968 a unei căi de atac „a tuturor persoanelor care au fost cercetate anterior apariției Legii nr. 202/2010 și care din diverse motive ce nu țin de ei nu au beneficiat de prevederile Legii nr. 202/2010, respectiv de art. 320¹ din Codul de procedură penală”.

6. **Curtea de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

7. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale. De altfel, criticile formulate nu constituie o problemă de competența Curții Constituționale, aceasta statuând în jurisprudența sa că nu se poate substitui legiuitorului pentru modificarea reglementărilor adoptate, întrucât, potrivit art. 61 alin. (1) din Constituție, „*Parlamentul este [...] unica autoritate legiuitoare a țării*”.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 461 alin. 1 lit. c) și d) din Codul de procedură penală din 1968, abrogat la 1 februarie 2014 prin Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesuale penale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 august 2013. Având în vedere Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011 — prin care Curtea a statuat că sintagma „*in vigoare*” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare —, dispozițiile art. 461 alin. 1 lit. c) și d) din Codul de procedură penală din 1968, deși

abrogate la momentul pronunțării Curții, sunt supuse controlului de constituționalitate, întrucât produc efecte juridice în cauză. Dispozițiile de lege criticate au următorul cuprins: „*Contestația contra executării hotărârii penale se poate face în următoarele cazuri: [...] c) când se ivește vreo nelămurire cu privire la hotărârea care se execută sau vreo împiedicare la executare; d) când se invocă amnistia, prescripția, grațierea sau orice altă cauză de stingere ori de micșorare a pedepsei, precum și orice alt incident ivit în cursul executării.*”

12. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 15 privind universalitatea drepturilor, libertăților și îndatoririlor fundamentale, ale art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, ale art. 21 privind accesul liber la justiție, ale art. 23 alin. (11) referitor la prezumția de nevinovăție, ale art. 24 alin. (1) privind dreptul la apărare, ale art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și ale art. 124 alin. (2) privind unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției, precum și a prevederilor art. 6 referitor la dreptul la un

proces echitabil și ale art. 14 privind interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 4 referitor la dreptul de a nu fi judecat sau pedepsit de două ori din Protocolul nr. 7 la Convenție.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul excepției nu formulează o veritabilă critică de neconstituționalitate, ci solicită completarea dispozițiilor art. 461 alin. 1 lit. c) și d) din Codul de procedură penală din 1968 cu noi cazuri de contestație contra executării hotărârilor penale. O asemenea solicitare nu intră, însă, în competența de soluționare a Curții Constituționale, care, conform art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului.

14. Prin urmare, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 461 alin. 1 lit. c) și d) din Codul de procedură penală din 1968 este inadmisibilă.

15. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 461 alin. 1 lit. c) și d) din Codul de procedură penală din 1968, excepție ridicată de Dumitru Strachină în Dosarul nr. 9.981/99/2013 al Curții de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 25 septembrie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 498

din 7 octombrie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua prin raportare la art. 34 alin. (1) și la art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4, art. 34 alin. (1) și ale art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Szabo Lenke în Dosarul nr. 9.215/2/2011* al Curții de Apel București — Secția

a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care constituie obiectul Dosarului nr. 25D/2014 al Curții Constituționale.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că autorul excepției a transmis la dosar concluzii scrise prin care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate și judecata în lipsă a cauzei. De asemenea, partea Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor a transmis punctul său de vedere prin care solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

4. Președintele dispune a se face apelul și în dosarele Curții Constituționale nr. 62D/2014, nr. 193D/2014 și nr. 388D/2014, având ca obiect o excepție de neconstituționalitate identică, ridicată de Marcel Dragoș Stoica, Andrei Stanescot și, respectiv, Călin Gheorghe în dosarele nr. 8.329/2011 (dosar conexat 431/2/2012), nr. 4.276/2/2011* și, respectiv, nr. 4.330/2/2012* ale Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

5. La apelul nominal răspunde, în Dosarul nr. 388D/2014, autorul excepției, domnul Călin Gheorghe, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

6. Magistratul-asistent învederează că, în aceste dosare, părțile Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor și Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților au transmis puncte de vedere conținând argumente în sensul respingerii, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

7. Președintele Curții, având în vedere identitatea dintre obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție problema conexării lor. Partea prezentă și reprezentantul Ministerului Public sunt de acord cu propunerea de conexare a dosarelor menționate. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 388D/2014, nr. 193D/2014 și nr. 62D/2014 la Dosarul nr. 25D/2014, care a fost primul înregistrat.

8. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul domnului Călin Gheorghe, autorul excepției ce formează obiectul Dosarului nr. 388D/2014. Acesta solicită admiterea excepției, invocând, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 269 din 7 mai 2014.

9. Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul pentru a pune concluzii asupra excepției de neconstituționalitate, precizează, în prealabil, că obiectul litigiului în fond este identic în toate cauzele conexe. În ce privește dispozițiile art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, arată că acestea nu sunt incidente în litigiile deduse judecării, astfel că solicită respingerea, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua prin raportare la art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013. Referitor la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua prin raportare la art. 34 alin. (1) din același act normativ, menționează că aceasta urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă, având în vedere Decizia nr. 269 din 7 mai 2014, prin care Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că prevederile art. 4 teza a doua din Legea nr. 165/2013 sunt constituționale în măsura în care termenele prevăzute la art. 34 alin. (1) din aceeași lege nu se aplică și cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv, aflate pe rolul instanțelor la data intrării în vigoare a legii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

10. Prin Încheierea din 19 decembrie 2013, Decizia nr. 5.654 din 9 decembrie 2013, Decizia civilă nr. 737 din 3 februarie 2014 și, respectiv, Decizia civilă nr. 2.601 din 31 martie 2014,

pronunțate în dosarele nr. 9.215/2/2011*, nr. 8.329/2/2011 (dosar conexat 431/2/2012), nr. 4.276/2/2011* și, respectiv, nr. 4.330/2/2012*, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4, art. 34 alin. (1) și ale art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România**, excepție ridicată de Szabo Lenke, Marcel Dragoș Stoica, Andrei Stanescot și, respectiv, Călin Gheorghe în cauze privind soluționarea recursurilor formulate de Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor (devenită Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor) împotriva unor sentințe prin care aceasta din urmă a fost obligată să transmită dosarele de despăgubire către un evaluator și să emită, în consecință, deciziile reprezentând titlurile de despăgubire în favoarea reclamantilor.

11. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorii acesteia susțin, în esență, că prin aplicarea dispozițiilor art. 4, art. 34 alin. (1) și ale art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 în cauzele înregistrate pe rolul instanțelor judecătorești anterior intrării în vigoare a acestei legi se încalcă dispozițiile art. 15 alin. (2), art. 16, art. 21 alin. (3), art. 44 alin. (1) și (2) și ale art. 78 din Constituție, precum și cele ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 1 din primul Protocol adițional la Convenție.

12. Astfel, se arată că aplicarea noii legi în materia restituirii imobilelor preluate în mod abuziv nu doar pentru viitor, ci și litigiilor *pendinte* aflate în recurs la momentul intrării sale în vigoare are ca efect ruperea echilibrului procesual configurat de legislația incidentă la momentul introducerii cererilor de chemare în judecată. În loc să sancționeze refuzul autorității administrației publice de a soluționa cererile de restituire într-un termen rezonabil, conform imperativelor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Legea nr. 165/2013 reglementează noi termene în favoarea autorității statale implicate în procesul de restituire, fiind astfel și mai mult tergiversată soluționarea cauzelor având ca obiect obținerea despăgubirilor cuvenite în temeiul legilor de reparație. Aplicarea acestor termene și condiții procedurale noi și raporturilor juridice născute sub imperiul unei alte legislații, respectiv Legea nr. 247/2005, aduce atingere principiilor neretroactivității legii, egalității, accesului liber la justiție, dreptului la un proces echitabil și dreptului de proprietate.

13. În concret, se arată că, prin respingerea ca premature a acțiunilor de chemare în judecată ca urmare a aplicării de către instanță a dispozițiilor art. 4 teza a doua din Legea nr. 165/2013, reclamantii vor fi obligați să se supună noilor termene prevăzute de art. 34 alin. (1), deci să reia procedura administrativă în pofida faptului că, în această etapă, au așteptat ani de zile soluționarea cererilor de despăgubire. În plus, art. 35 alin. (2) din aceeași lege permite atacarea în justiție a refuzului entității investite de lege numai după epuizarea termenelor cuprinse la art. 33 și art. 34, aceasta echivalând cu o tergiversare suplimentară a soluționării procesului. Fără ca aceste ingerințe să aibă vreo justificare rezonabilă și obiectivă, efectul mecanismului de despăgubire reglementat de Legea nr. 165/2013 constă, în opinia autorilor excepției, în depășirea cu mult a termenului rezonabil în soluționarea unei cauze, în accepțiunea conferită noțiunii de Constituție, Convenție și jurisprudența Curții de la Strasbourg, precum și în lipsirea de protecție eficientă a dreptului de proprietate, având în vedere sensul noțiunii de „bun” stabilit de normele convenționale și practica instanței europene de contencios al drepturilor omului.

14. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** apreciază că dispozițiile art. 4, art. 34

alin. (1) și ale art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 sunt constituționale.

15. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

16. **Avocatul Poporului** consideră că motivele invocate în susținerea excepției pot fi reținute, în parte. Astfel, consideră că dispozițiile art. 4 din Legea nr. 165/2013 sunt retroactive, iar încălcarea principiului *regit tempus actum* conduce la nesocotirea principiului egalității în drepturi prin crearea unei discriminări fără un criteriu obiectiv și rezonabil de diferențiere între persoane aflate în aceeași situație juridică.

17. Totodată, se arată că dispozițiile art. 34 alin. (1) și ale art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 îngrădesc accesul liber la justiție prin raportare la art. 4, deoarece, prin adoptarea unor astfel de norme, legiuitorul a intervenit în procesul de realizare a justiției, întrucât excepția de prematuritate a cererii, invocată din oficiu de instanțele judecătorești, este o excepție de fond, peremptorie și absolută care, odată admisă, face ca acțiunea să fie respinsă, având ca efect incidența și obligativitatea în respectiva cauză a noilor termene și condiții procedurale cu caracter administrativ cuprinse în Legea nr. 165/2013. Prin urmare, este rupt echilibrul constituțional dintre aceste autorități (legiuitoare și judecătorească), fiind încălcat atât principiul previzibilității normei juridice, cât și dreptul părților la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil.

18. În ceea ce privește criticile de neconstituționalitate referitoare la încălcarea dreptului de proprietate, Avocatul Poporului arată că, deși stabilirea și conținutul acestui drept constituie atributul exclusiv al legiuitorului, totuși dreptul de proprietate privată apare ca fiind supus unor ingerințe care nu răspund întocmai exigențelor de legalitate și proporționalitate între interesele generale și imperativele apărării drepturilor fundamentale ale indivizilor.

19. Consideră că celelalte critici de neconstituționalitate nu pot fi reținute. În concluzie, Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 4 din Legea nr. 165/2013 aduc atingere exigențelor impuse de art. 15 alin. (2) și art. 16 alin. (1) din Constituție, iar art. 4 prin raportare la art. 34 alin. (1) și art. 35 alin. (2) din același act normativ încalcă art. 21 alin. (3) din Legea fundamentală.

20. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, notele depuse la dosare, susținerile părții prezente, concluziile procurorului și dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

21. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

22. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost Curtea Constituțională sesizată, îl constituie prevederile art. 4, art. 34 alin. (1) și ale art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România. Analizând încheierile de sesizare și motivarea autorilor excepției, Curtea constată că obiectul acesteia îl constituie, în realitate, prevederile art. 4 teza a doua raportat la cele ale art. 34

alin. (1) și la art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 17 mai 2013, cu modificările și completările ulterioare. Dispozițiile legale criticate au următorul conținut:

— Art. 4 teza a doua: „*Dispozițiile prezentei legi se aplică (...) cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv, aflate pe rolul instanțelor (...) la data intrării în vigoare a prezentei legi.*”;

— Art. 34 alin. (1): „*Dosarele înregistrate la Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor vor fi soluționate în termen de 60 de luni de la data intrării în vigoare a prezentei legi, cu excepția dosarelor de fond funciar, care vor fi soluționate în termen de 36 de luni.*”

— Art. 35 alin. (2): „*În cazul în care entitatea investită de lege nu emite decizia în termenele prevăzute la art. 33 și 34, persoana care se consideră îndreptățită se poate adresa instanței judecătorești prevăzute la alin. (1) în termen de 6 luni de la expirarea termenelor prevăzute de lege pentru soluționarea cererilor.*”

23. În susținerea excepției de neconstituționalitate sunt invocate normele constituționale ale art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile, ale art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, ale art. 20 — *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, ale art. 21 alin. (3) privind dreptul părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, ale art. 44 alin. (1) și (2) referitoare la protecția proprietății private, ale art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți* și ale art. 78 — *Intrarea în vigoare a legii*. De asemenea, autorii excepției apreciază ca fiind încălcate prevederile cuprinse în art. 6 și art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un proces echitabil, respectiv la interzicerea discriminării, ale art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție, privind protecția proprietății, și ale art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenție referitoare la interzicerea generală a discriminării.

24. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că, prin Decizia nr. 269 din 7 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 9 iulie 2014, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că prevederile art. 4 teza a doua din Legea nr. 165/2013 sunt constituționale în măsura în care termenele prevăzute la art. 34 alin. (1) din aceeași lege nu se aplică și cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv, aflate pe rolul instanțelor la data intrării în vigoare a legii. Prin urmare, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată, potrivit căroră „Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua prin raportare la art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013, urmează a fi respinsă ca devenită inadmisibilă, având în vedere faptul că acest caz de inadmisibilitate a excepției de neconstituționalitate a intervenit după momentul sesizării Curții Constituționale.

25. Potrivit dispozițiilor art. 147 alin. (1) și (4) din Constituție, în procesul de aplicare și interpretare a legislației incidente în speța dedusă soluționării, instanța de judecată urmează să respecte deciziile Curții Constituționale atât sub aspectul dispozitivului, cât și sub cel al considerentelor pe care acestea se sprijină. Altfel spus, dispozițiile legale criticate vor fi interpretate și aplicate direct de către instanța judecătorească în conformitate cu cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 269 din 7 mai 2014, având în vedere că prin această

decizie a fost stabilită în mod definitiv și general obligatoriu modalitatea de interpretare constituțională a textului ce constituie obiectul excepției. Așadar, chiar dacă, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă, Curtea reține că, potrivit jurisprudenței sale (de exemplu, Decizia nr. 301 din 5 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 558 din 28 iulie 2014, paragraful 20), deciziile anterioare de constatare a neconstituționalității reprezintă temei al revizuirii conform art. 322 pct. 10 din Codul de procedură civilă din 1865 sau art. 509 alin. (1) pct. 11 din noul Cod de procedură civilă, după caz.

26. În ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportat la art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, Curtea observă că, în prealabil, se impune a fi analizată incidența dispozițiilor de lege criticate asupra soluționării litigiilor în care aceasta a fost invocată, ca una dintre condițiile de admisibilitate ale excepției de neconstituționalitate prevăzute de art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992. Prin urmare, Curtea observă că litigiile în cadrul cărora a fost invocată excepția de neconstituționalitate au ca obiect, în fond, soluționarea unor acțiuni de chemare în judecată întemeiate pe Legea nr. 10/2001, prin care autorii excepției de neconstituționalitate au solicitat instanței judecătorești să oblige Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor (devenită Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor) și Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților, după caz, să soluționeze dosarele de despăgubire aflate pe rolul acestor entități, în sensul de a dispune întocmirea raportului de evaluare și de a emite decizia reprezentând titlul de despăgubire.

27. În acest context, Curtea reține că dispozițiile art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 reglementează căile de atac ce pot fi formulate împotriva deciziilor emise sau refuzului nejustificat al autorităților competente de a o emite — fie entitatea deținătoare, fie Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor (fostă

Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor), cu respectarea prevederilor art. 33 și ale art. 34. Raportat la circumstanțele specifice litigiilor în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorii excepției nu se află în ipoteza aici reglementată, aceștia depunând dosarul de notificare la Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor anterior adoptării Legii nr. 165/2013, adică sub imperiul Legii nr. 247/2005, care nu prevedea în sarcina autorității competente niciun termen de soluționare a cererilor de despăgubire. Totodată, până la introducerea acțiunii în justiție, Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor nu a emis nicio decizie, autorii excepției adresându-se instanței pentru refuz nejustificat de soluționare, în termenii Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare.

28. Curtea mai observă și că alin. (1) și (2) ale art. 35 vizează calea de atac ce poate fi introdusă împotriva deciziilor emise potrivit art. 33 și 34 din lege, acestea fiind, așadar, texte de lege care, eventual, vor fi aplicabile în cazul în care persoana îndreptățită va dori să atace în justiție decizia Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor sau refuzul acesteia de a o emite în termenul stabilit de instanță prin hotărâre irevocabilă. Aceasta deoarece, ca efect al Deciziei nr. 269 din 7 mai 2014, mai sus indicate, autorilor excepției nu li se vor mai aplica termenele prevăzute de art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013, ci cel stabilit de instanța judecătorească. Din această perspectivă, rezultă că art. 35 nu este, în acest moment procesual, incident în cauză, neavând legătură cu soluționarea acesteia, în sensul dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992. În consecință, având în vedere dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, Curtea va respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua prin raportare la art. 35 din Legea nr. 165/2013.

29. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua prin raportare la art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Szabo Lenke, Marcel Dragoș Stoica, Andrei Stanescot și, respectiv, Călin Gheorghe în dosarele nr. 9.215/2/2011*, nr. 8.329/2/2011 (dosar conexas 431/2/2012), nr. 4.276/2/2011* și, respectiv, nr. 4.330/2/2012* ale Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal,

2. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua prin raportare la art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de aceiași autori în aceleași dosare ale aceleiași instanțe judecătorești.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 octombrie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 531

din 9 octombrie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (2¹)
din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Augustin Zegrean	— președinte
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (2¹) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Crist Vest Audit — S.P.R.L. în calitate de lichidator judiciar al Societății Comerciale Term Plus — S.R.L. din Oradea în Dosarul nr. 7.577/111/2012/a1 al Tribunalului Bihor — Secția a II-a civilă, contencios administrativ și fiscală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 226D/2014.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, menționând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 12 martie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 7.577/111/2012/a1, **Tribunalul Bihor — Secția a II-a civilă, contencios administrativ și fiscală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (2¹) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței**, excepție ridicată de Crist Vest Audit — S.P.R.L., în calitate de lichidator judiciar al Societății Comerciale Term Plus — S.R.L. într-o cauză întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 85/2006.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține, în esență, că prevederile criticate sunt contrare art. 124 alin. (3) și art. 126 din Constituție, întrucât misiunea încredințată în procedura judiciară a insolvenței practicianului în insolvență — fie el administrator judiciar sau lichidator judiciar — este aceea de mandatar al justiției, de organ care alături de judecătorul-sindic aplică procedura insolvenței. Așa fiind, câtă vreme administratorul judiciar/lichidatorul judiciar este un mandatar al justiției cu misiunea de a servi interesul public general, a impune justiției ca înfăptuirea sa să se supună tocmai voinței unor părți din dosar, reprezintă în mod clar o atingere gravă adusă independenței justiției, prin aplicarea art. 19 din Legea nr. 85/2006 ajungându-se în situația în care partea decide în propriul dosar. De asemenea, prezintă aspecte reținute în doctrină și în jurisprudență referitoare la „esența”, „rôlul” și „misiunea” procedurii insolvenței, precum și a participantilor la această procedură.

6. **Tribunalul Bihor — Secția a II-a civilă, contencios administrativ și fiscală** opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât rațiunea

instiuită de prevederile criticate vizează evitarea unei convocări inutile a adunării creditorilor, din moment ce, față de cuantumul creanțelor deținute de creditorul majoritar, acesta și-ar putea impune punctul de vedere în ședința adunării creditorilor.

7. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

10. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum reiese din încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 19 alin. (2¹) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, care au următorul cuprins: (2¹) *Creditorul care deține cel puțin 50% din valoarea totală a creanțelor poate să decidă, fără consultarea adunării creditorilor, desemnarea unui administrator judiciar sau lichidator în locul administratorului judiciar sau lichidatorului provizoriu ori să confirme administratorul judiciar provizoriu sau, după caz, lichidatorul provizoriu și să îi stabilească remunerația.*

11. Ulterior încheierii de sesizare, Legea nr. 85/2006, cu modificările și completările ulterioare, a fost aprobată prin art. 344 lit. a) din titlul V — *Dispoziții tranzitorii și finale* din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 25 iunie 2014.

12. Însă, având în vedere prevederile art. 343 din Legea nr. 85/2014, potrivit cărora „*Procesele începute înainte de intrarea în vigoare a prezentei legi rămân supuse legii aplicabile anterior acestei date*”, precum și Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, prin care Curtea a stabilit că sintagma „în vigoare” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare, Curtea urmează a exercita controlul de constituționalitate asupra prevederilor art. 19 alin. (2¹) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.

13. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 124 alin. (3) potrivit căruia „*Judecătorii sunt independenți și se supun numai legii*” și art. 126 referitor la instanțele judecătorești.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate, sens în care este Decizia nr. 1.255 din 22 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 830 din 23 noiembrie 2011, sau Decizia nr. 898 din 16 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 6 august 2009.

15. Curtea reține că dispozițiile art. 19 alin. (2¹) au fost introduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 173/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, pentru asigurarea respectării principiului celerității procedurii, protecției creditorilor și desfășurării adecvate a activității practicienilor în insolvență, așa cum reiese din Nota de fundamentare a acestei ordonanțe de urgență a Guvernului. Astfel, s-a dat posibilitatea creditorului care deține cel puțin 50% din valoarea totală a creanțelor să desemneze, fără consultarea adunării creditorilor, un administrator judiciar sau un lichidator în locul administratorului judiciar sau al lichidatorului provizoriu ori să confirme administratorul judiciar provizoriu sau, după caz, lichidatorul provizoriu și să-i stabilească remunerația (Decizia nr. 898 din 16 iunie 2009, precitată).

16. Potrivit art. 19 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, în cadrul primei ședințe a adunării creditorilor sau ulterior, creditorii care dețin cel puțin 50% din valoarea totală a creanțelor pot decide desemnarea unui administrator judiciar/lichidator, stabilindu-i și remunerația. Astfel, adunarea creditorilor este convocată pentru a decide în toate aspectele importante ale procedurii prevăzute de lege, iar pentru facilitarea luării deciziilor în cadrul acestui organ colegial sunt prevăzute două modalități de vot, ambele bazate pe criteriul valorii creanțelor. Regula în această materie este stabilită de dispozițiile art. 15 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, potrivit cărora deciziile adunării creditorilor se adoptă cu votul titularilor majorității, prin valoare, a creanțelor prezente. Există situații speciale, cum este aceea a desemnării unui administrator judiciar sau a unui lichidator, motivate de importanța sporită a unor astfel de decizii, pentru care legea impune o majoritate specială, și anume votul creditorilor care dețin cel puțin 50% din valoarea totală a creanțelor. **Opțiunea legiuitorului pentru criteriul valorii, și nu pentru cel al numărului creditorilor**, este justificată de principalul obiectiv al procedurii insolvenței, respectiv recuperarea creanțelor asupra averii debitorului. Or, în măsura în care repartizarea sumelor ce rezultă din lichidarea bunurilor debitorului se face, în cadrul

aceleiași clase de creditori, proporțional cu valoarea creanțelor, este firesc ca deciziile privitoare la aspectele importante ale procedurii să fie luate prin raportare la valoarea creanțelor, iar nu la numărul creditorilor (Decizia nr. 619 din 27 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 557 din 23 iulie 2008).

17. Având în vedere aceste considerente, Curtea a constatat că soluția legislativă criticată, și anume posibilitatea creditorului care deține cel puțin 50% din valoarea totală a creanțelor de a desemna, fără consultarea adunării creditorilor, un administrator judiciar sau lichidator, ori de a-l confirma pe cel provizoriu, este pe deplin justificată, **întrucât legiuitorul a optat pentru criteriul valorii, iar nu pentru cel al numărului creditorilor.**

18. În același sens, Curtea a mai reținut că, în ipoteza normei legale criticate, un singur creditor deține cel puțin 50% din valoarea totală a creanțelor, ceea ce face inutilă consultarea adunării creditorilor pentru desemnarea unui administrator judiciar sau a unui lichidator ori pentru confirmarea celui provizoriu, din moment ce hotărârea s-ar putea lua în adunarea creditorilor numai cu majoritatea specială prevăzută de lege, și anume numai cu votul acestui creditor care deține cel puțin 50% din valoarea totală a creanțelor (Decizia nr. 1.255 din 22 septembrie 2011, precitată).

19. Potrivit art. 11 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2006, judecătorul-sindic confirmă, prin încheiere, administratorul judiciar sau lichidatorul desemnat de creditorul care deține cel puțin 50% din valoarea totală a creanțelor, iar, în conformitate cu prevederile alin. (3) al art. 19 din aceeași lege, ceilalți creditori **pot contesta la judecătorul-sindic**, pentru motive de nelegalitate, decizia creditorului. Astfel, împotriva deciziei creditorului care deține cel puțin 50% din valoarea totală a creanțelor de a desemna, fără consultarea adunării creditorilor, un administrator judiciar sau un lichidator în locul celui provizoriu ori de a confirma administratorul judiciar provizoriu sau lichidatorul provizoriu, creditorii interesați pot face contestație la judecătorul-sindic, pentru motive de nelegalitate, în termen de 3 zile de la data publicării acestei decizii în Buletinul procedurilor de insolvență.

20. Ca atare, nu se poate reține încălcarea prevederilor constituționale referitoare la înfăptuirea justiției (în mod special cele care statuează că „*Judecătorii sunt independenți și se supun numai legii*”) sau cele referitoare la instanțele judecătorești, întrucât textele criticate nu pot fi disociate de întreaga reglementare instituită prin Legea nr. 85/2006.

21. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Crist Vest Audit — S.P.R.L., în calitate de lichidator judiciar al Societății Comerciale Term Plus — S.R.L. din Oradea în Dosarul nr. 7.577/111/2012/a1 al Tribunalului Bihor — Secția a II-a civilă, contencios administrativ și fiscală și constată că dispozițiile art. 19 alin. (2¹) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Bihor — Secția a II-a civilă, contencios administrativ și fiscală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 octombrie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**pentru modificarea art. 3 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 526/2014
privind utilizarea fondurilor alocate prin Fondul de Solidaritate al Uniunii Europene
pentru decontarea cheltuielilor publice eligibile operațiunilor de urgență întreprinse
în scopul înlăturării pagubelor provocate de fenomenul de secetă și de incendiile de pădure
și vegetație care au afectat România în anul 2012**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Alineatul (4) al articolului 3 din Hotărârea Guvernului nr. 526/2014 privind utilizarea fondurilor alocate prin Fondul de Solidaritate al Uniunii Europene pentru decontarea cheltuielilor publice eligibile operațiunilor de urgență întreprinse în scopul înlăturării pagubelor provocate de fenomenul de secetă și de incendiile de pădure și vegetație care au afectat România în anul 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 494 din 3 iulie 2014, se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Beneficiarii finali pot fi: Inspectoratul General pentru Situații de Urgență, Statul Major al Forțelor Terestre,

Administrația Rezervației Biosferei Delta Dunării, Regia Națională a Pădurilor — Romsilva, comisariatele de regim silvic și cinegetic, precum și alte entități care funcționează în subordinea/coordonarea sau, după caz, în cadrul/sub autoritatea autorităților de implementare prevăzute la alin. (2), care au efectuat oricare dintre tipurile de operațiuni eligibile prevăzute la art. 2, în vederea înlăturării pagubelor provocate de fenomenul de secetă și de incendiile de pădure și vegetație care au afectat România în perioada 25 august—31 decembrie 2012.”

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTAContrasemnează:

Viceprim-ministru, ministrul afacerilor interne,

Gabriel Oprea

Secretarul general al Guvernului,

Ion Moraru

Șeful Cancelariei Primului-Ministru,

Vlad Ștefan Stoica

Ministrul finanțelor publice,

Ioana-Maria Petrescu

Ministrul delegat pentru buget,

Darius-Bogdan Vâlcov

Ministrul apărării naționale,

Mircea Dușa

p. Ministrul mediului și schimbărilor climatice,

Anne-Rose-Marie Jugănar, u,

secretar de stat

p. Ministrul delegat pentru ape, păduri și piscicultură,

Cătălin Diaconescu,

secretar de stat

Ministrul fondurilor europene,

Eugen Orlando Teodorovici

București, 11 noiembrie 2014.

Nr. 1.025.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

GUVERNUL ROMÂNIEI

OFICIUL REGISTRULUI NAȚIONAL AL INFORMAȚIILOR SECRETE DE STAT

ORDIN

privind modificarea și completarea Ordinului directorului general al Oficiului Registrului Național al Informațiilor Secrete de Stat nr. 490/2005 pentru stabilirea condițiilor de acces la informații U.E. clasificate

În temeiul:

— art. 1 alin. (4) lit. b) și alin. (5) și al art. 3 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 153/2002 privind organizarea și funcționarea Oficiului Registrului Național al Informațiilor Secrete de Stat, aprobată prin Legea nr. 101/2003, cu modificările și completările ulterioare;

— al art. 55 alin. (1) din Regulamentul privind procedurile, la nivelul Guvernului, pentru elaborarea, avizarea și prezentarea proiectelor de documente de politici publice, a proiectelor de acte normative, precum și a altor documente, în vederea adoptării/aprobării, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 561/2009,

directorul general al Oficiului Registrului Național al Informațiilor Secrete de Stat emite prezentul ordin.

Art. I. — Ordinul directorului general al Oficiului Registrului Național al Informațiilor Secrete de Stat nr. 490/2005 pentru stabilirea condițiilor de acces la informații U.E. clasificate, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.173 din 23 decembrie 2005, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 1, alineatul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — (1) Accesul la informații U.E. clasificate de nivel CONFIDENTIEL UE sau superior este permis, cu respectarea principiului necesității de a cunoaște, cetățenilor români care dețin certificat de securitate U.E. eliberat de Oficiul Registrului Național al Informațiilor Secrete de Stat, denumit în continuare *ORNISS*, în baza certificatului de securitate/autorizației de acces la informații naționale clasificate, valabile pentru nivelul de secretizare a informațiilor necesare îndeplinirii atribuțiilor de serviciu, după semnarea angajamentului de confidențialitate privind informațiile U.E. clasificate.”

2. La articolul 1, după alineatul (1) se introduc două noi alineate, alineatele (11) și (12), cu următorul cuprins:

„(11) Accesul la informații U.E. clasificate de nivel RESTREINT UE este permis cetățenilor români respectând principiul necesității de a cunoaște, cu aprobarea conducătorului persoanei juridice angajatoare, pe baza autorizației de acces la informații naționale secrete de serviciu, după semnarea angajamentului de confidențialitate privind informațiile U.E. clasificate.

(12) Conducătorul persoanei juridice angajatoare identifică și transmite *ORNISS* lista funcțiilor care necesită acces la informații U.E. clasificate, pe niveluri de clasificare, împreună cu motivația privind necesitatea accesului la astfel de informații, și solicită eliberarea certificatului de securitate U.E. pentru persoanele care ocupă funcțiile cu acces la informații clasificate de nivel CONFIDENTIEL UE și superior.”

3. La articolul 2, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Dovada îndeplinirii cerințelor legale privind accesul la informații U.E. clasificate se face prin prezentarea confirmării deținerii certificatului de securitate U.E., eliberată de *ORNISS* în baza solicitării motivate a conducătorului persoanei juridice angajatoare.”

4. La articolul 2, alineatul (5) se abrogă.

5. La articolul 3, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) *SGC* eliberează certificatul de securitate în baza comunicării *ORNISS* privind avizarea pozitivă a persoanei în cauză, potrivit standardelor de securitate din România, în vederea accesului la informații naționale clasificate de un anumit nivel de secretizare, conform echivalenței prevăzute la art. 1 alin. (2).”

6. După articolul 3 se introduce un nou articol, articolul 4, cu următorul cuprins:

„Art. 4. — (1) Prevederile art. 2 și 3 se aplică informațiilor U.E. clasificate de nivel CONFIDENTIEL UE și superior.

(2) Documentele eliberate de *ORNISS* în conformitate cu prevederile prezentului ordin își încetează valabilitatea la retragerea certificatului de securitate/autorizației de acces la informații naționale clasificate sau atunci când accesul la informații U.E. clasificate nu mai este necesar.

(3) Documentele prevăzute la alin. (2) se retrag de *ORNISS* și se distrug pe bază de proces-verbal de către persoanele juridice deținătoare.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. III. — Oficiul Registrului Național al Informațiilor Secrete de Stat va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Directorul general al Oficiului Registrului Național al Informațiilor Secrete de Stat,

Marius Petrescu

MINISTERUL MUNCII, FAMILIEI, PROTECȚIEI SOCIALE ȘI PERSOANELOR VÂRSTNICE

ORDIN**privind stabilirea valorii nominale indexate a unui tichet de masă pentru semestrul II al anului 2014**

Având în vedere prevederile:

— Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 5/2007 pentru completarea art. 3 din Legea nr. 142/1998 privind acordarea tichetelor de masă, aprobată prin Legea nr. 154/2007;

— Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 18/2006 pentru completarea art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2005 privind unele măsuri de natură fiscală și financiară pentru punerea în aplicare a Legii nr. 348/2004 privind denominarea monedei naționale, aprobată prin Legea nr. 187/2006;

— Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 121/2011 pentru modificarea și completarea unor acte normative, aprobată cu completări prin Legea nr. 127/2013;

— art. 31 din Normele de aplicare a Legii nr. 142/1998 privind acordarea tichetelor de masă, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 5/1999, cu modificările ulterioare,

în temeiul art. 18 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 344/2014 privind organizarea și funcționarea Ministerului Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice, precum și pentru modificarea unor acte normative,

ministrul muncii, familiei, protecției sociale și persoanelor vârstnice emite următorul ordin:

Art. 1. — Pentru semestrul II al anului 2014, începând cu luna noiembrie, valoarea nominală a unui tichet de masă, stabilită potrivit prevederilor art. 31 din Normele de aplicare a Legii nr. 142/1998 privind acordarea tichetelor de masă, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 5/1999, cu modificările ulterioare, ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 18/2006 pentru completarea art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2005 privind unele măsuri de natură fiscală și financiară pentru punerea în aplicare a Legii nr. 348/2004 privind denominarea monedei naționale, aprobată prin Legea

nr. 187/2006, ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 5/2007 pentru completarea art. 3 din Legea nr. 142/1998 privind acordarea tichetelor de masă, aprobată prin Legea nr. 154/2007, și ale art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 121/2011 pentru modificarea și completarea unor acte normative, aprobată cu completări prin Legea nr. 127/2013, este de 9,35 lei.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul muncii, familiei, protecției sociale și persoanelor vârstnice,
Rovana Plumb

București, 17 noiembrie 2014.
Nr. 2.207.

MINISTERUL MUNCII, FAMILIEI, PROTECȚIEI SOCIALE ȘI PERSOANELOR VÂRSTNICE

ORDIN**privind stabilirea valorii sumei lunare indexate care se acordă sub formă de tichete de creșă pentru semestrul II al anului 2014**

Având în vedere prevederile:

— Legii nr. 193/2006 privind acordarea tichetelor cadou și a tichetelor de creșă, cu modificările ulterioare;

— Hotărârii Guvernului nr. 1.317/2006 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a dispozițiilor Legii nr. 193/2006 privind acordarea tichetelor cadou și a tichetelor de creșă, cu modificările ulterioare,

în temeiul art. 18 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 344/2014 privind organizarea și funcționarea Ministerului Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice, precum și pentru modificarea unor acte normative,

ministrul muncii, familiei, protecției sociale și persoanelor vârstnice emite următorul ordin:

Art. 1. — Pentru semestrul II al anului 2014, începând cu luna noiembrie, valoarea sumei lunare care se acordă sub formă de tichete de creșă, stabilită potrivit prevederilor pct. 6.1 și 6.3 din Normele metodologice de aplicare a dispozițiilor Legii nr. 193/2006 privind acordarea tichetelor cadou și a tichetelor

de creșă, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.317/2006, cu modificările ulterioare, este de 440 lei.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul muncii, familiei, protecției sociale și persoanelor vârstnice,
Rovana Plumb

București, 17 noiembrie 2014.
Nr. 2.208.

ACTE ALE UNIUNII NAȚIONALE A NOTARILOR PUBLICI DIN ROMÂNIA

UNIUNEA NAȚIONALĂ A NOTARILOR PUBLICI DIN ROMÂNIA

HOTĂRÂRE

pentru aprobarea Statutului Casei de Asigurări a Notarilor Publici din România

Având în vedere Proiectul Statutului Casei de Asigurări a Notarilor Publici din România, înregistrat la Uniunea Națională a Notarilor Publici din România cu nr. 4.502 din 15 septembrie 2014, prezentat Congresului de doamna notar public Virginia Beldea, președintele Consiliului de administrație,

ținând seama de votul celor 274 de notari publici, reprezentanți ai Camerelor Notarilor Publici, prezenți la Congresul al XII-lea al notarilor publici din România,

în conformitate cu prevederile art. 53 alin. (9) lit. a) din Legea notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995, republicată,

Congresul notarilor publici din România, cu majoritate de voturi pentru și 1 vot împotriva, adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă Statutul Casei de Asigurări a Notarilor Publici din România prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — (1) Statutul Casei de Asigurări a Notarilor Publici din România intră în vigoare la data de 1 ianuarie 2015, după publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(2) Hotărârea Consiliului Uniunii Naționale a Notarilor Publici din România nr. 251 din 6 august 2011 de aprobare a Statutului Casei de Asigurări, nepublicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, se abrogă la data intrării în vigoare a prezentului statut.

Art. 3. — Prezenta hotărâre se transmite Consiliului de administrație al Casei de Asigurări a Notarilor Publici, precum și tuturor notarilor publici.

Art. 4. — Prezenta hotărâre se va comunica Monitorului Oficial al României, Partea I, în vederea publicării.

Art. 5. — Biroul executiv al Consiliului Uniunii Naționale a Notarilor Publici din România asigură ducerea la îndeplinire a prezentei hotărâri.

Președintele Uniunii Naționale a Notarilor Publici din România,

Dumitru Viorel Mănescu

București, 3 octombrie 2014.

Nr. 11.

ANEXĂ

STATUTUL

Casei de Asigurări a Notarilor Publici din România

CAPITOLUL I

Reglementări generale

Art. 1. — În cadrul Uniunii Naționale a Notarilor Publici din România se organizează și funcționează, în temeiul legii, Casa de Asigurări a Notarilor Publici, denumită în continuare *Casa de Asigurări*.

Art. 2. — (1) Casa de Asigurări are, potrivit legii, personalitate juridică, organe de conducere și patrimoniu propriu.

(2) Sediul Casei de Asigurări este în municipiul București.

Art. 3. — (1) Sunt asigurați ai Casei de Asigurări toți notarii publici care își desfășoară activitatea pe teritoriul României.

(2) Asigurarea de răspundere civilă a notarilor publici în exercițiu este obligatorie, drepturile și obligațiile fiecărei părți fiind stabilite prin prezentul statut, prin contractul de asigurare și prin Legea notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995, republicată.

(3) Calitatea de asigurat al Casei de Asigurări se dobândește înainte ca notarul public să înceapă să își desfășoare activitatea, potrivit legii, prin încheierea contractului de asigurare și va deveni efectivă la data începerii activității.

(4) Prin *notar public în funcție* se înțelege orice notar a cărui calitate nu a încetat, în condițiile legii.

Art. 4. — Casa de Asigurări are drept scop asigurarea de răspundere civilă a notarului public în exercițiu pentru prejudiciile cauzate prin fapte și acte notariale, cu excepția prejudiciilor cauzate prin fapte săvârșite cu intenție.

Art. 5. — Casa de Asigurări își desfășoară activitatea prin autofinanțare. Mijloacele financiare ale Casei de Asigurări sunt formate din primele de asigurare, taxele de înscriere, donații, legate și din alte surse legale.

Art. 6. — În înțelesul prezentului statut, termenii de mai jos au următoarele semnificații:

a) *asigurător*: Casa de Asigurări;

b) *asigurat*: notarul public;

c) *beneficiar (păgubit)*: terța persoană căreia asiguratorul urmează să îi plătească despăgubirea, ca urmare a producerii evenimentului asigurat;

d) *contractul de asigurare (polița de asigurare)*: actul juridic bilateral prin care asiguratul se obligă să plătească prima de asigurare asiguratorului, în schimbul preluării de către acesta a riscului asigurat;

e) *obiectul asigurării*: răspunderea civilă a notarului public (asigurat) pentru daunele patrimoniale cauzate terților, din culpă, în exercitarea activității;

f) *despăgubire*: suma datorată de asigurator în cazul producerii evenimentului asigurat potrivit condițiilor contractului de asigurare;

g) *limita de despăgubire*: suma maximă pe care Casa de Asigurări o va plăti în caz de producere a evenimentului asigurat dacă sunt îndeplinite condițiile de despăgubire din contractul de asigurare;

h) *prima de asigurare*: suma datorată și plătită de asigurat asiguratorului în schimbul asumării riscului de către Casa de Asigurări (prețul asigurării);

i) *riscul asigurat*: evenimentul viitor, posibil, dar incert, care implică răspunderea civilă profesională a notarilor publici pentru ale cărui urmări/consecințe se încheie contractul de asigurare;

j) *eveniment asigurat*: actul sau faptul care antrenează răspunderea civilă profesională pentru prejudicii cauzate prin erori profesionale săvârșite de asigurat în legătură cu activitatea notarială;

k) *franciză*: suma fixă sau procentul din valoarea daunei lichidabile care rămâne în sarcina exclusivă a asiguratului.

l) *riscurile exclude*:

— operațiunile care sunt interzise notarilor publici prin intermediul textelor legale și reglementările cu privire la statutul notarului (se au în vedere operațiunile interzise notarilor publici prin textele care reglementează profesia);

— fapta intenționată;

— fapta penală.

CAPITOLUL II

Drepturile și obligațiile notarilor asigurați

Art. 7. — Notarii publici asigurați au următoarele drepturi:

a) să beneficieze de despăgubiri civile pentru riscul asigurat, în conformitate cu prevederile prezentului statut;

b) să primească, la cerere, informații cu privire la sumele de bani subscrise și depuse și orice alte informații, referitoare la activitatea Casei de Asigurări;

c) să beneficieze de sprijin din partea Casei de Asigurări și a camerelor notarilor publici din care fac parte, în procesele de răspundere civilă;

d) să participe la reuniunile Camerei Notarilor Publici din care fac parte și la cele ale Uniunii Naționale a Notarilor Publici din România, în care se discută probleme referitoare la Casa de Asigurări, să își prezinte opiniile și să fie aleși în organele de conducere ale Casei de Asigurări;

e) să încheie, la libera alegere, și alte contracte de asigurare la societăți de specialitate din România;

f) să angajeze, la libera alegere, avocați în procesele de răspundere civilă în care figurează ca părți.

Art. 8. — Notarii publici, asigurați ai Casei de Asigurări, au următoarele obligații:

a) înainte de începerea activității, notarul public este obligat, sub sancțiunea neemiterii licenței de funcționare, să încheie contractul de asigurare cu Casa de Asigurări și să plătească taxa de înscriere, devenind astfel asigurat al acesteia;

b) să se asigure pentru răspundere civilă, cel puțin la nivelul minim al primelor de asigurare prevăzute în prezentul statut;

c) pe perioada exercitării funcției, notarul public este obligat, sub sancțiunea retragerii licenței de funcționare, să achite, anual și integral, costul poliței de asigurare, în condițiile stabilite prin contractul de asigurare.

d) pe data retragerii licenței de funcționare, contractul de asigurare încetează sau se suspendă, după caz, în funcție de încetarea ori, respectiv, suspendarea calității de notar public;

e) să depună toate diligențele, să administreze probele necesare și să exercite în mod corespunzător dreptul la apărare, folosind căile de apel și recurs, pentru dovedirea nevinovăției, în caz de chemare în judecată pentru răspundere civilă;

f) să depună la Casa de Asigurări o copie de pe acțiunea de chemare în judecată, pentru răspundere civilă, în maximum 10 zile de la primirea citației împreună cu toate documentele justificative și o cerere scrisă adresată Casei de Asigurări în care să prezinte punctul de vedere;

g) să depună toate demersurile în vederea exercitării în condiții corespunzătoare a dreptului la apărare, să invoce toate

excepțiile necesare și să conlucreze cu organele Casei de Asigurări în vederea susținerii apărării;

h) să respecte prevederile prezentului statut, hotărârile Camerei Notarilor Publici, din care fac parte și ale Uniunii Naționale a Notarilor Publici din România, referitoare la asigurarea de răspundere civilă a notarilor publici;

i) să declare existența altor asigurări, pentru aceeași răspundere, la asiguratorii diferiți, la data producerii evenimentului asigurat;

j) să nu facă nicio promisiune sau plată terțului ce pretinde despăgubiri;

k) să conserve dreptul de regres al asiguratorului împotriva celor vinovați de producerea daunei, alții decât notarii publici.

CAPITOLUL III

Organele de conducere

Art. 9. — Organele de conducere ale Casei de Asigurări sunt:

— Congresul notarilor publici;

— consiliul de administrație;

— președintele.

Art. 10. — Atribuțiile Congresului notarilor publici privind activitatea de asigurare a notarilor publici sunt:

a) adoptă Statutul Casei de Asigurări, completările și modificările ce i se aduc;

b) analizează și aprobă raportul Comisiei de cenzori, privind activitatea Consiliului de administrație al Casei de Asigurări;

c) ratifică modificările sau completările aduse statutului.

Art. 11. — (1) Consiliul de administrație este format din 5 membri, inclusiv președintele.

(2) Membrii Consiliului de administrație și președintele acestuia sunt desemnați pe o durată de 4 (patru) ani sau revocați, după caz, de Consiliul Uniunii Naționale a Notarilor Publici din România, dintre notarii publici cu experiență în domeniul organizatoric și managerial.

(3) Consiliul de administrație se întrunește în ședințe ordinare, semestrial, și în ședințe extraordinare, ori de câte ori este nevoie, la convocarea președintelui, din proprie inițiativă și la solicitarea Consiliului Uniunii Naționale.

(4) Consiliul de administrație își desfășoară activitatea în prezența a cel puțin 3 membri și adoptă hotărâri cu votul majorității acestora.

(5) Membrii Consiliului de administrație răspund solidar pentru prejudiciile cauzate Casei de Asigurări, prin hotărârile pentru care aceștia au votat pentru adoptare. Obligarea la plata eventualelor despăgubiri se face de Consiliul Uniunii Naționale a Notarilor Publici din România.

Art. 12. — Consiliul de administrație are următoarele atribuții:

a) gestionează fondurile Casei de Asigurări și aprobă, anual, atât bugetul de venituri și cheltuieli, în baza avizului dat de Consiliul Uniunii Naționale a Notarilor Publici din România, cât și exercițiul bugetar;

b) aprobă modelul contractului de asigurare care se încheie cu notarii publici;

c) aprobă plata despăgubirilor pentru riscul asigurat;

d) angajează, prin concurs, personalul Casei de Asigurări, în conformitate cu nomenclatorul de funcții, numărul de funcții, numărul de posturi și grila de salarizare, aprobate de Consiliul Uniunii Naționale a Notarilor Publici din România;

e) acceptă donațiile și legatele făcute Casei de Asigurări;

f) anual, la emiterea poliței de asigurare, Casa de Asigurări va solicita Uniunii informații cu privire la conduita profesională a notarului public, iar, în funcție și de aceasta, se va întocmi fișa de evaluare de risc profesional a notarului public, pe baza căruia se vor stabili, în condițiile statutului, de către Consiliul de administrație, cuantumul anual al primei de asigurare, suma asigurată obligatorie, obligativitatea reîntregirii sumei maxime

asigurate și, corelativ, plata primei de asigurare, precum și felul poliței de asigurare;

g) informează anual notarii publici, prin camerele notarilor publici, cu privire la primele de asigurare subscrise și depuse;

h) informează anual Consiliul Uniunii Naționale a Notarilor Publici din România despre activitatea desfășurată și situația financiar-contabilă;

i) stabilește taxa de înscriere la Casa de Asigurări;

j) îndeplinește orice alte atribuții rezultate din lege, statut și hotărârile Consiliului Uniunii.

Art. 13. — Președintele Consiliului de administrație este și președintele Casei de Asigurări și are următoarele atribuții:

a) asigură activitatea curentă a Casei de Asigurări, între ședințele Consiliului de administrație, aplicarea legilor, a Statutului și a hotărârilor Consiliului Uniunii Naționale a Notarilor Publici din România;

b) reprezintă Casa de Asigurări în raporturile cu Consiliul Uniunii Naționale a Notarilor Publici din România, camerele notarilor publici, cu notarii publici asigurați și cu orice persoane fizice și juridice, din țară și din străinătate;

c) ordonă cheltuielile bugetare ale Casei de Asigurări;

d) încheie contractele de muncă și, după caz, de colaborare cu personalul Casei de Asigurări, aplică sancțiuni, emite decizii de imputare și desface contractele de muncă și de colaborare în baza hotărârilor Consiliului de administrație;

e) informează periodic conducerea Uniunii Naționale a Notarilor Publici din România și conducerile camerelor notarilor publici despre activitatea Casei de Asigurări;

f) îndeplinește orice alte atribuții stabilite prin lege, statut și prin hotărârile Consiliului Uniunii Naționale a Notarilor Publici din România;

g) în lipsa președintelui, atribuțiile acestuia sunt îndeplinite de un membru al Consiliului de administrație, desemnat de președinte. Când președintele absentează mai mult de 3 luni, înlocuitorul acestuia se stabilește de conducerea Uniunii Naționale a Notarilor Publici din România.

Art. 14. — Verificarea activității Consiliului de administrație al Casei de Asigurări se realizează de Comisia de cenzori a Uniunii Naționale a Notarilor Publici din România.

CAPITOLUL IV

Riscul asigurat și polițele de asigurare

Art. 15. — (1) Riscul asigurat reprezintă prejudiciul cauzat de notarii publici, din culpă, prin fapte și acte juridice notariale.

(2) Polița de asigurare reprezintă contractul de asigurare încheiat între Casa de Asigurări și notarii publici.

(3) Polița de asigurare va conține riscul asigurat, primele anuale de asigurare, modul și procedurile de acordare a despăgubirilor.

(4) Asigurarea este valabilă de la începerea activității notarului public și până la încetarea calității sale, fiind operantă atât pentru perioada în care notarul public este în exercițiul funcției, cât și după această perioadă, cu condiția ca evenimentul asigurat să se fi produs în timpul exercițiului funcției.

(5) Nerespectarea în cursul anului a termenului pentru depunerea primelor de asigurare subscrise, fără aprobarea Casei de Asigurări, atrage după sine, în anul respectiv, neacordarea de despăgubiri.

(6) Valoarea primelor de asigurare anuale subscrise reprezintă opțiunea fiecărui notar public și este cuprinsă între 1.000 și 6.000 lei, pentru primul eveniment asigurat/an.

(7) Pentru producerea, în decursul aceluiași an, și a altor evenimente asigurate în afara celui prevăzut la alin. (6), se va achita franciză obligatorie în valoare de 10% din fiecare daună lichidabilă.

(8) Primele de asigurare se vor depune în contul Casei de Asigurări sau la casieria acesteia integral, până cel târziu la data de 15 aprilie a anului în curs.

(9) Contractul de asigurare constituie titlu executoriu pentru suma convenită cu titlu de primă de asigurare și penalitățile aferente.

Art. 16. — Asigurarea acoperă:

a) prejudiciile cauzate de notarul public, din culpă, prin fapte proprii sau ale angajaților săi, în exercitarea atribuțiilor profesionale;

b) prejudiciile produse de notarul public pentru valorile încredințate în depozit, în afară de cazurile în care dispariția, distrugerea sau pierderea acestora este urmare a unui caz fortuit ori caz de forță majoră;

c) prejudiciile produse de notarul public, ca urmare a pierderii, distrugerii sau deteriorării documentelor originale date de clienți în depozit, în vederea întocmirii actelor solicitate, limitate la costul de refacere a documentelor.

Art. 17. — Asigurătorul nu este ținut răspunzător pentru cererile de despăgubiri în legătură cu:

a) pretențiile de despăgubiri, formulate pentru pagubele stabilite prin hotărâri judecătorești, care au fost produse cu intenție de către asigurat, și nici pentru cele produse din vina beneficiarului asigurării sau de către alte persoane, pentru care asiguratul ori beneficiarul răspund în baza altor legi;

b) prejudicii datorate întocmirii greșite a actelor, produse exclusiv din vina beneficiarului sau a persoanelor, pentru care beneficiarul răspunde în baza legii;

c) partea din prejudiciu care depășește limita maximă a despăgubirii asigurate;

d) cheltuielile de executare a hotărârilor judecătorești privind plata despăgubirilor;

e) răspunderea civilă ce îi poate reveni asiguratului pentru pagubele cauzate terților, altele decât cele ce decurg strict din exercitarea profesiei de notar public;

f) prejudiciile cauzate de asigurat decurgând din calitatea de lichidator/fiduciar, mediator și/sau agent al Arhivei Electronice de Garanții Reale Mobiliare (AEGRM);

g) prejudiciile datorate de asigurat cu titlu de daune morale;

h) prejudiciile datorate de asigurat pentru acte încheiate înainte de începerea activității, pe perioada suspendării sau după încetarea calității de notar public;

i) prejudiciile cauzate prin săvârșirea de infracțiuni;

j) prejudiciile cauzate prin neexercitarea sau exercitarea defectuoasă a dreptului la apărare de către notarul public.

Art. 18. — Asigurătorul poate fi chemat în garanție de asigurat, în limitele obligațiilor ce îi revin acestuia din asigurare sau poate interveni, în apărarea asiguratului pe calea intervenției accesorii, în acțiunile civile îndreptate împotriva asiguratului.

Art. 19. — (1) Stabilirea despăgubirilor se poate face pe baza convenției dintre asigurat, persoana păgubită și Casa de Asigurări în condițiile contractuale și/sau prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă.

(2) Limita maximă a despăgubirilor ce se acordă păgubitului sau notarului, după caz, este egală cu valoarea primelor de asigurare achitate de asigurat, multiplicată de 40 de ori, dar nu mai mult de 240.000 lei.

(3) În toate cazurile, despăgubirile se plătesc numai în România și numai în moneda națională.

Art. 20. — (1) Asigurătorul plătește despăgubirea nemijlocit celui păgubit, în măsura în care acesta nu a fost despăgubit de asigurat, despăgubire ce nu poate fi urmărită de creditorii asiguratului.

(2) Despăgubirea se plătește asiguratului, în cazul în care acesta dovedește că a despăgubit pe cel păgubit.

Art. 21. — (1) În limitele indemnizației plătite, asigurătorul este subrogat în toate drepturile asiguratului sau ale beneficiarului asigurării, față de alte persoane răspunzătoare de producerea pagubei.

(2) Asiguratul răspunde de prejudiciile cauzate asigurătorului, produse prin acte care ar împiedica realizarea dreptului prevăzut în alineatul precedent.

(3) Asigurătorul poate opune beneficiarului sau asiguratului, care invocă drepturi derivând din asigurare, toate excepțiile care sunt opozabile asigurării obligatorii de răspundere civilă, potrivit prezentului statut.

Art. 22. — (1) În cazul în care repararea pagubei a fost acordată, acțiunea în regres împotriva aceluși notar public care a provocat situația generatoare de daune este obligatorie, atunci când Casa de Asigurări a fost obligată la plata despăgubirilor pentru riscurile care nu fac obiectul contractului de asigurare (riscuri excluse) sau depășirea limitei sumei maxime asigurate anual.

(2) În cazul obligării Casei de Asigurări la acordarea de despăgubiri în baza unei hotărâri definitive, Consiliul de administrație, în funcție de actele existente la dosarul ce a făcut obiectul cererii de despăgubiri și hotărârea instanței de judecată, poate hotărî introducerea acțiunii în regres împotriva asiguratului în cazul în care se constată că nu poate fi ținut răspunzător conform art. 17.

(3) În situația în care se hotărăște că sunt întrunite condițiile pentru promovarea acțiunii în regres anterior demarării oricărei proceduri judiciare, asiguratul și asigurătorul au obligația de a conveni, prin negociere directă, recuperarea pe cale amiabilă a despăgubirilor achitate.

(4) Dacă nu se poate conveni pe cale amiabilă, litigiile dintre asigurați și Casa de Asigurări sunt supuse, anterior oricărei alte proceduri judiciare, medierii sau, după caz, arbitrajului efectuat de către Consiliul Uniunii Naționale a Notarilor Publici din România în condițiile art. 133 din Legea nr. 36/1995, republicată, și art. 289—294 din regulamentul de aplicare a Legii notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995, aprobat prin Ordinul ministrului justiției nr. 2.333/C/2013.

(5) Soluția pronunțată de Consiliul Uniunii Naționale a Notarilor Publici din România este definitivă și executorie în sistemul de organizare și desfășurare a profesiei de notar public.

(6) Termenul de prescripție a dreptului de introducere a acțiunii în regres este de 2 ani și începe să curgă de la data nașterii dreptului la acțiune.

Art. 23. — Dacă prejudiciul cauzat este mai mare decât prima subscrisă și achitată, majorată de 40 de ori, asigurătorul nu este răspunzător pentru acoperirea diferenței. În acest caz, pentru diferențe de prejudiciu, notarul public rămâne singurul răspunzător față de persoana păgubită.

Art. 24. — Asigurătorul nu acordă despăgubiri pentru prejudiciile cauzate de notarul public, prin fapte proprii sau ale angajaților săi, în exercitarea atribuțiilor profesionale, când evenimentul s-a produs:

- a) dintr-un caz de forță majoră;
- b) din culpa exclusivă a persoanei păgubite;
- c) din culpa exclusivă a unei terțe persoane.

Art. 25. — Asigurătorul efectuează operațiunile de asigurare numai în moneda națională.

Art. 26. — (1) Casa de Asigurări poate încheia contracte de reasigurare cu societăți comerciale de asigurări, cu aprobarea Consiliului Uniunii Naționale a Notarilor Publici din România.

(2) În operațiunile de reasigurare, condițiile și primele se stabilesc prin contractul de reasigurare.

CAPITOLUL V

Patrimoniul Casei de Asigurări

Art. 27. — (1) Fondurile Casei de Asigurări se constituie din primele de asigurare, taxele de înscriere, dobânzi, donații, legate și din alte surse legale.

(2) Fondul de asigurare se compune din primele de asigurare și nu poate fi afectat cu cheltuieli de funcționare a Casei de Asigurări.

(3) Cheltuielile de funcționare a Casei de Asigurări și indemnizațiile pentru președinte și ceilalți membri ai Consiliului de administrație se asigură din dobânzile obținute din fondurile Casei de Asigurări, precum și din alte fonduri, altele decât fondul de asigurare.

(4) Indemnizațiile pentru președinte și ceilalți membri ai Consiliului de administrație se stabilesc de către Consiliul Uniunii Naționale a Notarilor Publici din România.

(5) Cheltuielile Casei de Asigurări și ale organelor sale se pot efectua, numai pe bază de documente justificative, în limitele bugetului de venituri și cheltuieli, cu respectarea dispozițiilor legale.

Art. 28. — În cazul în care, conform prevederilor art. 59 alin. (1) din Legea nr. 36/1995, republicată, Casa de Asigurări nu va mai funcționa în cadrul Uniunii Naționale a Notarilor Publici din România, întreg patrimoniul acesteia revine Uniunii Naționale a Notarilor Publici din România, ca organizație profesională a notarilor publici.

Art. 29. — (1) Casa de Asigurări are obligația să constituie și să mențină rezerve tehnice, pentru activitatea de asigurare de răspundere civilă.

(2) Nivelul rezervelor se stabilește anual de către Consiliul de administrație, cu avizul Consiliului Uniunii Naționale a Notarilor Publici din România, în funcție de previziunile de risc pentru anul următor.

Art. 30. — Mijloacele financiare ale Casei de Asigurări se păstrează la, cel puțin, două bănci credibile, agreeate de Consiliul Uniunii Naționale a Notarilor Publici din România.

Art. 31. — Fondurile Casei de Asigurări, altele decât fondul de despăgubire constituit din fondul de asigurare și rezerva tehnică, pot fi folosite în activități economice aducătoare de venituri, precum și în alte investiții.

CAPITOLUL VI

Alte prevederi

Art. 32. — (1) Suspendarea din exercițiul funcției de notar public se propune numai după împlinirea termenului de două luni de la împlinirea termenului scadent de plată a primei de asigurare, conform art. 41 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 36/1995, republicată.

(2) Primele de asigurare, depuse pentru constituirea fondului de despăgubire al Casei de Asigurări, nu se restituie.

Art. 33. — În caz de nevoie, Consiliul Uniunii Naționale a Notarilor Publici din România va complini fondul de asigurare al Casei de Asigurări, în limita posibilităților, urmând ca asigurații să returneze, prin contribuții suplimentare, fondurile primite de Casa de Asigurări.

Art. 34. — Corelarea prevederilor prezentului statut cu actele normative ulterioare, privind răspunderea civilă a notarilor publici, cu modificările și completările aduse între congrese de Consiliul de administrație, se aprobă de Consiliul Uniunii Naționale a Notarilor Publici din România, după consultarea camerelor, și se constată de Congres.

Art. 35. — Prezentul statut intră în vigoare la data de 1 ianuarie 2015.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2015 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	920	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	60	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	550	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	6.600	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	252	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	600		55
8.	Colecția Legislația României	4	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2015 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

